

НОВА РЕАЛЬНІСТЬ (уривки з книги)

Василь Химочка

Якщо я є, то реальність стає сном. Якщо мене немає, то сон стає реальністю. Тепер я є, а світу немає. Мене не було, а світ був. Тільки щось одне з цих двох може існувати.

Бути окриленим мрією в пошуках недовсязного і щирим у стремлінні ставати тим, ким маєш стати, тим, ким призначений природою, – це є блаженство. Хто не впізнав блаженства, той не жив взагалі.

Ніщо не є такою поразкою, як успіх. Бо з набуттям і досягненням успіху, зникає ілюзія.

Молитва – це мовчазна вдячність сущому. Вона не для злидарів, а для царів. Для тих, хто може дарувати, хто може віддавати.

Дух – джерело творення, спостерігач. Розум – процес творення, дух в русі. Тіло – об'єкт творення. Свідомість у русі реалізує себе у формі об'єктів.

Істина не повинна йти на компроміс. Істина – не розумове твердження, не віра і не Святе Письмо. Істина – це переживання.

Прийняття – це тотальність, цільність, непорочність. Це основа щастя. Що б не траплялось, якщо постала перед тобою перепона – сприймай це як сходинку. Як новий шлях до потенційних можливостей.

Що б ми не вибирали, нашою долею буде протилежне. Яка б не була наша доля, вона – відмінна від нашого вибору. Не вибирай. Все стає потоком, окрім тебе. З тобою нічого не трапиться, потік тебе не зачепить. Вічним чинником є лише твоя свідомість. Твоя усвідомленість.

Коріння існують тільки в темряві. Коли їх винести на світло, вони відмирають.

У всьому є приховані причини. Виявлена, усвідомлена причина зникає.

Зовнішнє – це випадковість. Сутність лише внутрішнє. Розкривати внутрішнє і не потрапляти у пастку зовнішнього. Зовнішнє завжди в минулому, мертве. Внутрішнє – тут і тепер. Воно – живе. Все, що ми знаємо про людину, – це все зовнішнє, в минулому, мертве, якого вже немає. Це пам'ять. А тут – це безкінечні можливості. Грішник чи праведник – це випадковість, це змінне, це зовнішнє. Внутрішнє – це суттєве, незмінне. Внутрішнє – це свобода. Зовнішнє – це рабство. Його спізнаєш після того, як воно відбулося. І нічого змінити вже не можна.

Коли усвідомлюєш, що це твій вибір, все перетворюється в гру. Ти нещасний – це твій вибір, твоя драма, твоя гра. Будь уважним, і спробуй бути щасливим. Змінити уяву, сновидіння, ум, спосіб мислення, образ мислення. Тоді змінюється реальність. Змінюється спосіб і стиль твоєї діяльності.

Свобода не має нічого спільного з зовнішнім світом. Справжня свобода не політична, не економічна – СВОБОДА ДУХОВНА. У неї є щось спільне з нашим глибинним незбагненим єством: його не можна закувати в кайдани. Всі інші так звані свободи непадвладні нам, і нам не належать. МИ НАРОДЖЕНІ ВІЛЬНИМИ. Нам не потрібно її випрошувати чи відстоювати...

Новий вимір життя – це насолода, гра. Насолода завершена сама в собі, від миті до миті, екстатичне життя.

Вирішення проблеми завжди приховане в самій проблемі. Заирнути у зерно. І коли глибоко в нього проникнути, воно проростає. Людині все дано разом – і питання, і відповіді, проблеми і рішення, знання і нікчемність. Лиш подивись і йди у середину. Дивись!

MEMORIA ET HONOREM

Коли ти відчув, що марнуєш життя, основою повернення нехай стане для тебе невинність. Народитися знову, очистити ум від запозиченого. Стань простим, стань дитиною, це в твоїй волі.

Вся таїна життя в одній миті. Двох митевостей не існує. Це таїна всіх таїн. Знай, як в любові прожити мить. Будь в ній повністю, тотально, завжди.

Кожна людина одинока і неподільна. І неможлива ніяка спільність. Свідомість людини – це «самотня вершина». І в цьому є велич і краса. Релігійна людина живе і насолоджується самотністю. У потаємній серцевині єства людина одна. І ніхто, і ніщо не проти неї.

Одинокість – це секрет щастя. Прийняття – основа щастя.

Подолати всі периферії. Тіло, ум, серце. Насолоджуватися чистотою самотності, її мовчанням і невинністю. Тоді стають ясними тайни. Розкриваються всі двері. Народжується те, що не народжувалось у серці людському.

Основа страху – неприйняття себе. Страх приходить разом із соромом. Якщо скинути «одіж» сорому, страху і ненависті до себе, «одежу» провини і прийняти себе, то страх зникне.

Любов – не угода, не клятва, вона не ревнує і не скаржиться. Це осягання, мовчання, утихомиреність, цільність.

Найщасливіші закохані, котрі не зустрічались.

Між реальними чоловіком і жінкою завжди існують нереальні чоловік і жінка. Тому дві реальності ніколи не зустрічаються.

Жінка і чоловік не рівні і не різні. Вони унікальні. Зустріч двох унікальних створінь породжує в житті чудо. Все загадково і чудесно. І не треба щось розуміти. Треба проживати і святкувати життя.

Робота жіночого ума – це чекати і дозволяти траплятися. Жіноча сила в очікуванні. Чоловіча сила в ініціативі й агресії. Жіноче – це відсутність почуття часу. Чоловіче – це турбота про час, усвідомлення часу, це турбота агресивного ума. Жінка не може бути великою у світі, орієнтованому на чоловічий ум. Велич – то досягнення цілі. Жінка щаслива і нещаслива тут і тепер і їй нікуди поспішати. Жінка – це співстраждання, це любов, взаєморозуміння, ненасильство, згода, всеприйняття, схилення, самовідречення і задоволення. А чоловік – це бажання, воля, его, почуття власної гідності, незалежність і непокірність.

Надія людства у м'якості жінки, а не в твердості чоловіка.

Найпрекрасніша жінка в материнстві. Один в одному. Самий близький зв'язок. Оргазмічний зв'язок. Як дитина чує матір, так буде чути і світ. Нова людина, нове суспільство залежить від матері. Всі проблеми світу зводяться до того, як мати любить свою дитину.

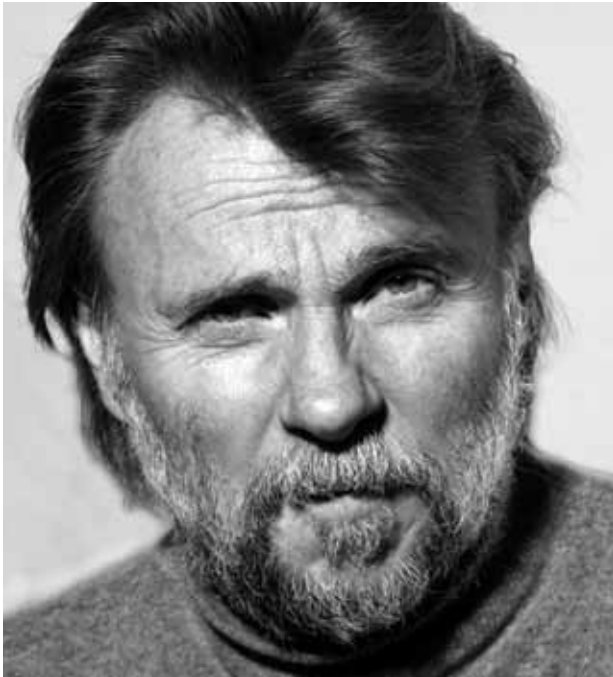
Чим цивілізованіша людина, тим вона залежніша від упередженості. Вона втрачає контакт зі своїм серцем. Серце людини примітивне [надто просте. – Л. Б.], бо воно справжнє. Система освіти не знайшла способу навчити серце, зробити його цивілізованішим. Серце – це єдина надія людства на виживання.

Той, хто вийшов за межі тяжіння, хто живе в світі любові, живе серцем, живе в серці, не ходить по землі. Таємничий, загадковий, незбагнений відчуває саму серцевину існування.

Справжнє інколи може виглядати несправжнім, і навпаки. Тобі належить лише те, що ти подарував. Час нам не належить, ніщо нам не належить. Але даруй. І цей час дарування буде твоїм часом.

Є природна потреба діяти, але вона підмінена зайнятістю. Людська зайнятість стала звичкою. Неусвідомленою звичкою,

ВАСИЛЬ ХИМОЧКА. НОВА РЕАЛЬНІСТЬ

Василь Химочка. 2005 р.

В. Химочка. Сварга. 2008 р. Полотно, акрил. 100 × 80

MEMORIA ET HONOREM

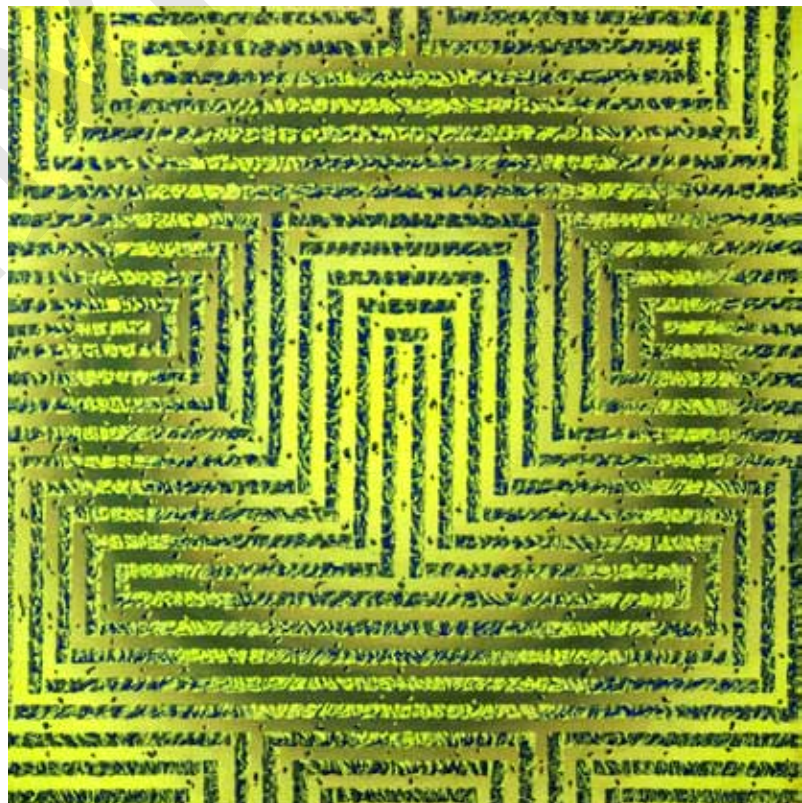
В. Химочка. Показав Нову Твар. 1994 р. Полотно, акрил. 100 × 75

ВАСИЛЬ ХИМОЧКА. НОВА РЕАЛЬНІСТЬ

В. Химочка.
Брама. 1993 р.
Полотно,
темпера. 70×70

В. Химочка.
Серце Світу. 1999 р.
Полотно, акрил.
100×100

MEMORIA ET HONOREM

В. Химочка. Остання Тайна. 1998 р. Полотно, акрил. 30 × 40

ВАСИЛЬ ХИМОЧКА. НОВА РЕАЛЬНІСТЬ

рефлексом. Щоб діяти – треба бути. Щоб бути – слід знати правду і розрізнити її в собі. ТАК БУДЬМО!

Творча душа бере участь в роботі Бога. Ми не маємо права не бути творцями. Ми приречені творити, створювати життя.

Творчість народжується в невидимому світі внутрішньої свідомості.

Не те творчість, яку створює людина, а те творчість, що створює людину.

Усе в житті перебуває в глибокому органічному контакті, диханні, в гармонії Сущого. І коли це все стає твоїм диханням – то є творчість, осяяння.

Буття має свою музику. Треба бути уважним та відкритим, щоб чути її.

Людина не любить себе і не приймає себе. Допоки із серця не випроміниться «дякую» – не народиться свідомість іншої якості, котра здатна на творчість.

Коли втрачаєш різницю між реальним і нереальним, тоді набирає повну силу уява. Використовуй цю силу для творчості.

Творчість – це переповненість і тотальність у контексті однієї миті.

Естетика – це компонент реальної єдності з природою. Бути в дружбі і в глибокому співпричасті з нею, а не завойовувати. Природно – значить естетично.

Вчитися мистецтву тиші, самопізнання.

Зрілість – це прихід до розуміння реальності, якою вона є. Відкидаються сновидіння. Незрілий бореться з реальністю заради вимислу. Зрілий сприймає життя і смерть як безперервну єдність. Зрілість не вимагає від реальності нічого. Приймає факт: «так – це так», приймає волю Існування, волю Всесвіту. При такому підході до реальності – нещастя не існує...

Старість – це мудрість, а не деградація і «старческіє маразми». Людина має бути просвітлена до останнього подиху. Старим повинні вклонятися, а не співчувати їм.

Смерть – це те, що зростає із самого центру життя і досягає своєї вершини.

Завершити коло – це ціль нашого перебування тут. Від смерті до вічності. Від не-свідомого до свідомості.

Ми не можемо вмерти, бо всесвіт – то життя. Наше життя – із матеріалу сновидінь.

Діти – батьки нової людини.

Поважати дитину як рівну собі, як дорослу [людину. – Л. Б.].

Вчіться у дітей. У них ще є те, що ми втратили. Це невинність, спонтанність і безстрашність.

Діти не чують наших слів, вони поважають будь-які наші вчинки.

Навчити дитяче серце пізнавати таїну, прагнення до нового, навчити дитину задавати питання.

Батьки страхом придушують гнів у дітей. Гнів – це гаряча енергія, енергія життя, вона містить у собі силу виживання, служить життю. Страх – це смерть. Страх робить людину рабом. Це – негативна енергія, що приводить до пасивності, печалі і сплячки.

Плач для дітей – катарсис.

Дитина дивиться у майбутнє, бо не має досвіду в минулому. Старі дивляться у минуле, бо нема майбутнього.

Коли ви не можете щось зрозуміти, то інколи Бог розмовляє з вами через дітей, через тварин, через рослини і через явища...

До друку підготувала
Людмила Бут